

Цінка і сланечнік

Апавядаць пра тое, што было, не заўсёды справа лёгкая. А пра нашу незабыўную Цінку – тым больш...

За пяць гадоў жыцця ў нашай сям’і яна стала сябрам не толькі для бацькоў і для мяне, але і з курамі пасябравала, і з пеўнем Васілём, і пчолы яе не кусалі. Нават тады, калі ў спякотны поўдзень выходзіў рой...

Ціна была невялікім мусклістым сабачкам з густой грубай поўсцю. Больш доўгая поўсць – на вушках і лапках. Вочкі як гузічкі. Парода – ягдтэр’ер (норнік), таму валодала Цінка высокім інтэлектам, праўда, мела складаны, упёрты нораў.

Нягледзячы на няпросты характар, была добразычлівай, вясёлай, адданай.

Цінка – выдатны паляўнічы. Тата расказваў пра яе дзіўна-радасны выгляд, калі вярталася да яго з ракі з дзікай качкаю ў зубах (нават без татавай просьбы), быццам гаварыла: “Бяры! Каб не я, быць вам сёння без вячэры!”.

Але самае цікавае было тады, калі бацька забіраў нас пасля палявання ў знаёмых і мы ўсёй сям’ёй вярталіся дамоў.

Мы любілі пакпіць з Ціны...

– А давайце заспяваем! – казаў тата, гледзячы на яе. І пачынаў: – Ой, сівы кооонь бяжыць... На ім бялааа грывааа...

Цінка, услухаўшыся ў гучанне мелодыі, паглядзеўшы то на аднаго, то на другога, пачынала падвываць:

– У-у-у-у...

Працягвалі ўсе разам:

– Ой, спанараавілась, у-у-у-у, ой, спанараавілась... у-у-у-у... мне тая дзяўчынааа...

Канцэрт! Смех ды і годзе!!!

У такія моманты думалася пра сапраўдную гармонію жыцця чалавека і жывёлы...

Любімым ласункам у Цінкі былі семкі сланечніку. Тата з мамаю кармілі яе з рукі, а я баялася, таму заўсёды насыпала ласунак ля будкі. Не праходзіла і хвіліны – наша любіміца станавілася на заднія лапы.. Маўляў, пачастуй яшчэ...

І частавалі!

Мая дамашняя жывёла была прывучана да гаспадарчых спраў. Цінка была добрай памочніцай мне ў праполцы градак. Як толькі я брала пальчаткі ў рукі, ішла ў дрывотню па матыку, трашчаў ланцуг, яе хвост хадзіў хадунцом, вочы іскрыліся. Міжволі чулася: “І мяне вазьмі, Палінка!”.

Вось мы і ў агародзе.

Я пачынала праполку з матыкавання градкі. Паказвала ёй месца насупраць, і мая “памочніца” праз некалькі хвілін абедзвюма лапамі “матыкавала” зелле. Паглядвала ў вочы, быццам чакала пахвалы: “Малайчына, Цінка! Дзякуй!”.

Канешне, тут жа атрымлівала свой любімы пачастунак – семкі сланечніку.

Кажуць, ад радасці да бяды – адзін крок.

Выклік ветэрынара, уколы, кропельніцы...

Напрадвесні Цінкі не стала.

Боль і страта...

Расцвіў май. Ля Цінчынага доміка заўсёды чыста, толькі пуста...

І вось аднойчы бацька паклікаў мяне з мамаю ў двор. Мы застылі ад нечаканасці: ля будкі, з прагрэтай веснавым сонцам зямлі, вылез... парастак сланечніку...

Мы так шчыра гадавалі яго: падвязвалі, палівалі, адганялі сініц і вераб'ёў...

Цінка і сланечнік...

Міхасёва Паліна Сяргеёўна,
вучаніца VIII класа ДУА «Сярэдняя школа № 41 г. Гродна»